

РЕШЕНИЕ

№ 3632

гр. София, 28.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11203** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба вх.№26225/2/27.10.2025г. на „Про Логистик“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място], [улица], ап.1, представлявано от Е. К. срещу Заповед за прилагане на ПАМ 25-4332-004612/05.09.2025г, издадена от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на жалбоподателя в качеството му на собственик е наложена ПАМ-прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕГН] и 2 бр. регистрационни табели с номер СА 2018СВ за нарушение на чл.161, т.3 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Излагат се доводи, че неправилно е приложена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. В случая водачът е представил СУМПС издадено от САЩ К.. Извода на органите на СДВР, че това СУМПС е невалидно поради причини, че било издадено в САЩ-щат К. и не е придружено с превод на български език, е погрешен. Твърди също, че водачът на автомобила, П. С. К. е по-малко от три месеца в РБ и съобразно чл. 162, ал. 1 ЗДвП, той може да управлява МПС на територията на РБ с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. ЗППАМ е издадена на 05.09.2025г за това, че водачът на 28.08.25г е управлявал процесния автомобил, който е влязъл в страната на 23.06.2025г и към момента на установяване на твърдяното административно нарушение, не бил изтекъл 3-месечният срок предвиден в

разпоредбата на 162, ал. 1 от ЗДвП. Към жалбата прилага СУМПС, издадено от К., САЩ с номер В. и в превод и копие на международен паспорт на К..

По изложените в жалбата съображения се моли за отмяна на оспорения акт. В съдебно заседание жалбоподател не се явява, не се представлява, по делото е депозирано становище от 19.01.2026г, с което поддържа жалбата и аргументира незаконосъобразността на ЗППАМ с това, че СУМПС е в съответствие с разпоредбите на Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949г, която САЩ е подписала и не е необходимо наличие на легализиран превод и това не е условие за валидност на СУМПС.

Ответникът, чрез пълномощник, ангажира писмено становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд – София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 28.08.2025 г. мл. автоконтрольор при СДВР отдел "Пътна полиция" съставил по отношение П. С. К. АУАН сер. GA, с бл. № 4573955, за това че на 28.08.2025 г. около 00:20 часа в обл. С., общ.Столична, [населено място], [улица] посока на движение от ул. Т. К. към ул. Проф. М. Г.“ водачът управлява лек автомобил Тойота А. с регистрационен номер СА 2018СВ, собственост на фирма „Про Логистик“ ЕООД с булстат номер[ЕИК], като срещу номер 102 при извършената проверка е установено, че водачът управлява горепосоченото МПС със Свидетелство за управление на МПС, издадено от държавата САЩ /К./ с номер 10130972, невалидно за РБ, което не е придружено от легализиран превод на български език. Съгласно АУАН е извършено нарушение на чл.16, т.3 от ЗДвП-управлява МПС със свидетелство, невалидно за Р. България, защото не е придружено от легализиран превод на български език.

Въз основа на така съставения АУАН, на 05.09.2025 г. от полицейски инспектор в отдел"Пътна полиция" при СДВР е издадена оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-4332-004612/05.09.2025г, с която по отношение "Про Логистик" ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място], в качество на собственик на процесния автомобил е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП - прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Отнети са Свидетелство за регистрация на МПС № [ЕГН] и 2 бр. табели с рег. [рег.номер на МПС] . ЗППАМ е връчена на 01.10.2025г.

Жалбата срещу заповедта е подадена до Административен съд-София град на 15.10.2025 г.

По делото са приобщени жалбата, ведно с писмени доказателства, административната преписка, в т.ч. заверени копия на АУАН и ЗППАМ, справка АИС-Кат-Регистрация, докладна записка, съпроводителни писма и заповеди относно компетентност.

При така установеното от фактическа страна, се налагат следните правни изводи:

Жалбата е насочена срещу годен за обжалване административен акт, изхожда от лице с правен интерес от търсената защита и е подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Заповедта изхожда от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Видно от представената Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавните служители от Отдел "ПП" при СДВР -полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, какъвто е ответният орган, да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2а от ЗДвП.

Заповедта е обективирана в писмена форма и е подписана от издателя си. От съдържанието ѝ се установява, че административният орган е приел, че трето лице - неособственик на посоченото в

същата м. п. с., е управлявал последното без да притежава свидетелство за управление, валидно за територията на България, тъй като представеното от водача СУМПС е издадено от държава извън ЕС, а именно в САЩ – щата К., и е без легализиран превод на български език на основание чл. 161, т. 3 от ЗДвП. Предвид което спрямо собственика на автомобила е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Според посочената норма, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Правилата за валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС, издадено от чужди държави, са уредени в ЗДвП, както и в няколко международни договора. Съгласно нормата на чл. 161 от ЗДвП Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи:

1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията;
2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него;
3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език;
4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата;
5. (нова - ДВ, бр. 51 от 2007 г.) свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш..

Приложима по отношение на правилата за валидност е и Женевската конвенция от 1949 г., но само за свидетелства, издадени от договарящите държави по нея, които не са страни по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г., т. к. по силата на чл. 48 от Конвенцията, тя отменя и замества Женевската конвенция за движението по пътищата от 1949 година в отношенията на страните по нея. Следователно, за държави, подписали и двете конвенции, се прилагат правилата на Конвенцията за движението по пътищата, а за тези, които не са страни по нея, се прилага Женевската конвенция. В случая следва да се приеме че, свидетелството за управление на м. п. с. не отговаря на чл. 161, т. 3 от ЗДвП, тъй като не се опровергава посоченото в АУАН, че същото не е било придружено с легализиран превод на български език. Наред с това не е налице и нито една от останалите посочени в чл. 161 от ЗДвП хипотези. Управлението на превозното средство е извършено с издадено в САЩ свидетелство за управление на МПС № 10131972 (л. 6-7 от делото), което не отговаря на изискванията на чл. 161, т. 1 от ЗДвП, т. к. САЩ не е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. през 1968 г. Процесното СУМПС не попада и в хипотезата на чл. 161, т. 2 от ЗДвП, тъй като независимо, че САЩ е страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили, жалбоподателят не твърди и не доказва

водачът на автомобила да има статут на член на въоръжената сила или граждански компонент. Представеното от жалбоподателя СУМПС не съответства и на изискванията на Приложение № 7 от Конвенцията за движението по пътищата, за да бъде приложена хипотезата на чл. 161, т. 4 от ЗДвП, т. к. освен че не представлява международно свидетелство за управление на МПС, САЩ не е и страна по тази Конвенция. Не е приложима и хипотезата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП, защото процесното СУМПС не е издадено от Конфедерация Ш., а е издадено в САЩ, щата К., която освен това не са част от Европейския съюз и не са страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство. Видно от член единствен, т. 1 на Закона за оттегляне на резерви и декларации по международни конвенции относно задължителната юрисдикция на международния съд и на международния арбитраж (обн. ДВ. бр. 8 от 27 Януари 1994 г.), Женевската конвенция от 1949 г. е ратифицирана с Указ № 445 от 1962 г., но не е обнародвана в Държавен вестник. Съгласно Решение № 7 /02.07.1992г (обн., ДВ, бр. 56 от 10 юли 1992 г.) на Конституционния съд по конст. д. № 6/92 г., за да придобият предимство по смисъла на чл. 5, ал. 4 от Конституцията пред нормите на вътрешното законодателство, международните договори, приети и ратифицирани преди сега действащата Конституция, също е необходимо да бъдат обнародвани. След като Женевската конвенция от 1949 г. не е обнародвана в ДВ, тя няма предимство пред нормите на вътрешното право и следователно не би могла да преодолее изискванията и условията на Закона за движение по пътищата. В този смисъл и Решение № 2222 от 2.04.2021 г. на АдмС - С. по адм. д. № 11394/2020 г. Наред с това, нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП не следва да бъде тълкувана самостоятелно, а в нейната взаимна връзка и взаимодействие с чл. 161 от ЗДвП. Това означава, че за да бъде прието за валидно едно свидетелство за управление на м. п. с. на територията на Република България, а следователно валидно и за категорията на управляваното м. п. с., то трябва да бъде придружено от легализиран превод на български език, като при изпълнение на това условие и в рамките на срок от три месеца /с изменението на Закона с ДВ бр. бр. 64 от 2025 г в сила от 7.09.2025 г. в срок до една година от датата на влизането им в страната/ може да послужи за управление на моторно превозно средство. В случая не се спори по въпроса, че процесния СУМПС не е бил придружен с легализиран превод на български език. Следователно не е налице основание за прилагане на изключението на чл. 161 от ЗДвП, а процесното СУМПС следва да се приеме за невалидно към датата на извършване на проверката.

Ето защо в случая не са налице отменителните основания, посочени в чл. 146 от АПК и жалбата следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора на ответника се следват разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минималния определен от закона размер от 200 лева/102,26 евро.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на „Про Логистик“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място], [улица], ап.1, представявано от Е. К. срещу Заповед за прилагане на ПАМ 25-4332-004612/05.09.2025г, издадена от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на жалбоподателя в качеството му на собственик е наложена ПАМ-прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕГН] и 2 бр. регистрационни табели с номер СА 2018СВ за нарушение на чл.161, т.3 от ЗДвП. ОСЪЖДА „Про Логистик“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на СДВР направените по делото разноски в размер 200(двеста) лева/102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евро цента), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: